

[Arne Melchior]

Udenrigsministeren havde dernæst et lille afsnit om mange emner, herunder om den arabiske-israelske konflikt, og den overskrift synes jeg egentlig godt om. Jeg synes også godt om afsnittet i udenrigsministerens tale, så kort det var, og det var temmelig balanceret. Jeg mener ikke, det er forkert, at udenrigsministeren ikke kommenterede udviklingen de allersidste dage, for den må studeres nøjere, og der er mange plusser i den. Så tak for det, og heldigvis det. Men der er også minusser og problemer i det, før en stillingtagen kan være rimelig. Så al anerkendelse af det.

Også al anerkendelse af, at hr. Gorbatsjov tidligere har haft en hjælpsom finger med i spillet – i, at man er kommet så langt.

Til sidst siger udenrigsministeren i det lille afsnit, at den israelske undertrykkelse må op-høre, og dermed synes jeg, han bliver direkte ubalanceret. Ikke at jeg er uenig i, at den skal det, men siger man det, må man ikke undlade at sige, at PLO også i dag har en nationalpagt, der ikke er blevet ændret trods mange forsøg derpå, og hvor der står, at Israel skal fjernes fra landkortet med alle tænkbare midler. Også i dag står der i FN et resultat af en afstemning, som sidestiller zionisme med racisme, og også i dag er der fraktioner i PLO, der ikke vil, som Arafat vil. Jeg kan altså bede for, at det er Gorbatsjovs og Arafats linje, der må sejre, og jeg håber ikke, at Arafat bliver styrtet, men jeg opfatter udenrigsministerens undladelse af at kommentere PLO's seneste skridt sådan, at han også fortsat vil søge at være balanceret, for ellers har vi slet ikke nogen rolle at spille.

Dernæst har jeg et konkret forslag til udenrigsministeren om et emne, som vi ikke plejer at beskæftige os med herinde, men som i mine øjne er det vigtigste internationale emne i dag og bestemt vil være det i en række kommende generationer. Jeg forsøgte at pirke ved dette emne, da jeg var ovre som deltager i den danske delegation ved FN i nogle uger. Dette emne spiller ikke nogen særlig rolle derovre, men under overfladen er flere og flere opmærksomme på, hvor vigtigt det er. Det, jeg tænker på, er befolkningsekspllosionen.

Befolkningstilvæksten, kære Folketing, i verden er et større problem for verdens fred og sikkerhed, herunder også for verdens sociale fremgang, som jo er en forudsætning for politisk og militær sikkerhed, end selv a-våbnene og ressourceproblemerne.

Jeg kan citere Kenyas præsident Moi, som har sagt, at befolkningstilvæksten på fire pct. årlig i hans land truer balancen mellem ressourcer og mennesker, idet den på 10 år vil bringe landets befolkning op fra 22 millioner til 35 millioner mennesker.

I Indien er situationen i dag den, at hver gang, vi trækker vejret, fødes der én inder mere, end der dør.

I Egypten er situationen den, at hvor der for 10 år siden var 48 millioner egyptere, er der i dag 55 millioner, og senest om 20 år vil der være 80 millioner egyptere. Og sådan kunne man altså nævne 50, 70, 100 lande, hvor de samme problemer gør det umuligt for det mest velmenende og dygtige styre at komme til at forbedre deres befolkningers levestandard.

Jeg vil gerne foreslå, at Danmark her tager et initiativ, nemlig et initiativ til at indbringe denne sag som emne for en ekstraordinær generalforsamling i De Forenede Nationer. Man har haft sådanne generalforsamlinger om nedrustning, om den økonomiske situation i Afrika, om Namibia og om den internationale økonomiske ordening. Jeg mener, at der må sættes fokus på dette gigantiske problem. Jeg ved godt, at en sådan generalforsamling ikke løser det, men det er vigtigere end næsten noget andet, at der nu for alvor bliver sat fokus på dette enorme, tyngende problem.

Må jeg til sidst forholde mig til den dagsorden, som er foreslået af fru Ritt Bjerregaard på en række partiers vegne. Anden del af den giver os i CD nogen besværlighed, eftersom jeg skal oplyse, at vi i vore ændringsforslag til finanslovsforslaget for længst har foreslået, at SNU skal nedlægges, men det kunne vi nok leve med. Værre er det, at første del af den, den egentlige udenrigspolitiske del af dagsordenen, forekommer os tyndbenet. Men det er måske, som hr. Jørgen Estrup sagde, skynd dig langsomt-metoden. Og det er såmænd heller ikke for os afgørende, at Folketinget skal svinge med armene og vedtage nogle vigtige internationale erklæringer, for der er jo alligevel ikke nogen, der lytter til dem. Men når vi endelig skal sige noget, er tale om fremme af international stabilitet og sikkerhed selvfølgelig ikke noget, man kan gå imod. Hvem kunne dog tænkes at gå imod det?

Vi synes, dagsordensforslaget er tamt. Vi synes, der f.eks. mangler en påpejning af nødven-